

“L’optimisme em ve de la resistència i el respecte als que han mort i lluitat”

Maguy Marin, coreògrafa, presenta ‘Singspiele’ al Mercat

MARICEL CHAVARRÍA
 Barcelona

Maguy Marin (Tolosa de Llenguadoc, 1951) continua sent la coreògrafa vital i rupturista que va impactar als vuitanta en l’anomenada nova dansa francesa i amb peces icòniques com *May B* (1981), que continua de gira, o *Babel Babel* (1984). De pares espanyols exiliats, va crear la seva companyia i la va integrar en el Centre Coreogràfic Nacional de Créteil, fins que el 1998 va fundar el centre Rillieux-la-Pape a la perifèria de Lió, amb una intensa tasca social... Figura imprescindible de la història de la dansa contemporània, aquest cap de setmana és protagonista al Mercat de les Flors: el seu fill, David Mambouch, interpreta el solo *Singspiele* i mostra *L’urgence d’agir* (2008), documental sobre la vida i l’obra de la seva mare –la projecció havia de formar part del cicle dedicat a Lia Rodrigues–. Maguy Marin atén *La Vanguardia* des de Saïnte-Foy-lès-Lyon, on ha establert el centre d’art Ramdam.

S’ha mantingut activa durant el confinament?

Em vaig dedicar a llegir molt: articles de filòsofs i sociòlegs sobre la pandèmia, el planeta, la política. Veurem com sortim d’aquest nou microfeixisme

que no ens atrevim ni a anomenar. Al juny ens vam posar a treballar amb la companyia. Mascaretos, mans netes i a treballar.

Necessita els cossos per crear?

Treballa molt a casa amb llibres, escrivint, mirant pel·lícules. Però arriba un moment que cal treballar l’espectacle en directe.

Com va sorgir *Singspiele*?

Amb en David, el meu fill –que és actor–, un dia vam dir que valia la pena anar junts a l’estudi a veure què passava. Anys enrere vaig tenir un projecte de fotos de cares de dones. Ara amb ell es tractava de buscar la corporeïtat d’aquelles fotos. Molt interessant.

Què ens diu la cara?

És com un ambient, un paisatge, una impressió. I cerques com seria el seu cos fins que es correspon a la impressió de la imatge. És una connexió màgica. El treball de màs-

sobre el cos perquè la màscara agafi vida.

Ni en el seu treball de denúncia social, com la recent *Deux mille dix sept* sobre com l’1% de rics llança el missatge que no hi ha diners, o *Ligne de crête*, sobre la fugida cap endavant del consumisme, vostè no perd mai l’optimisme. D’on surt?

De la resistència. No ens podem deixar abatre pel que arriba a la vida, per respecte als que han mort i han lluitat; tenim una responsabilitat de continuar el que van començar ells i passar el testimoni als joves.

MICHEL CAVALCA

Maguy Marin en una foto d’arxiu

ASCENDÈNCIA ESPANYOLA

“Ma mare hauria pogut ser artista, cantava molt bé, però es va passar la vida a a casa: havia viscut coses molt dures”

La seva mare madrilenya i el seu pare andalús es van exiliar el 1939... Com va començar el seu interès pel ball?

Ma mare cantava molt. Era cosidora, però si hagués pogut hauria estat una gran artista. Cantava molt bé, tangos, però estava tot el dia com un ocellat a casa després d’haver viscut coses molt dures. Com que el seu pare republicà tenia una vida cultural, havien anat a veure sarsuela. I a Tolosa de Llenguadoc